Ročník XI. — Číslo 40. Kvasilov dne 21. října 1936. Opłata pocztowa uiszcz. ryczałtem. 35 gr.

Hlas Volyně

Rukopisy se nevracejí.

ADRES REDAKCJI: KWASIŁÓW - CZESKI

Týdeník věnovaný českým zájmům v Polsku.

Žádná moc tohoto světa, a byť se i s celým peklem spolčily, neudrží národ vzdělaný, ušlechtilý a statečný v poddanosti, v otroctví.

K. Havlíček Borovský.

Neutralita Belgie.

V polovině minulého týdne připravila Evropě a světu seansaci Belgie, jež ústy svého krále ohlásila obnovení neutrality a tím nepřímo vypovědění mírové smlouvy a spolku s Francií. Král odůvodnil tento krok Belgie jednak otřesením organisace pro mezinárodní bezpečnost, porušení úmluv, byť i svobodně podepsaných, a téměř nemožnosti prosaditi za nynějších okolností ustanovení Umluvy o Společnosti národů, jednak nebezpečím, hrozicím Evropě ze vzrůstajícího soupeření politických systému, které může rozpoutati i válku, která by byla ještě strašnější než byla válka minulá.

Král Leopold ve své řeči která se označuje za definici povinnosti svobodného národa, zdůraznil nutnost zesílení belgické armády. „Spojenectví, byť i jen obranná, nevodou k cíli, neboť i kdyby byla sebe rychlejší, dostavila by se spojenecká pomoc teprve po prvním nárazu, který bude strašlivý. K obraně proti tomuto prvnímu nárazu musí býti naše armáda připravena. Kdybychom nezřídili vlastní obranný systém, nebudeme moci klásti odpor, a pak vnikne nepřítel hluboko do našeho území a naše země bude pleněna, proto musíme dělati politiku jen a jen belgickou. Tato politika musí směřovati k tomu, abychom stáli mimo všechny spory našich sousedů.

Tato politika odpovídá našim národním ideálům."

Jaký je vlastní praktický účel a cíl rozhodnutí o návratu Belgie k neutralitě? Zmenšení risika přepadení a okupace, zmenšení na míru dosažitelně nejmenší. Král Leopold, zmiňuje se o eventualitě nového napadení Belgie, podobně jako v roce 1914 už tím připoměl, že risiko války, v níž Belgie, bude proti své vůli zúčasněna, nelze ani po „nové úpravě" vyloučiti. Král odůvodňoval současně značné zvýšení obranných příprav a tím i vojenského rozpočtu — čímž je nejnápadněji dosvědčováno, že Belgie počítá s tím, že nebezpečí útoku proti ní se nijak nezmenší, při čemž nepočítá s tím, že by hrozilo se strany jihozápadního souseda Francie

Na otázku, proč právě nyní se pokouší o snížení risika napadení, by asi odpověděla belgická vláda, že toto risiko se v poslední době zvýšilo.

Kromě vlivu zahraničních měly na rozhodnutí královo a vlády také vliv zřetele vnitropolitické. Je to v prvé řadě vlámské hnutí, jenž je vážným faktorem už proto, že Vlámové mají v Belgii většinu 52 proc. Mezi nimi měla ohlas propaganda pro neodvislou politiku Belgie.

Projev belgického krále vyvolal velký rozruch především ve Francii, a to tím spíše, že nebylo s počátku jasno, jaké praktické důsledky z rozhodnutí Belgie vyplývají. Dodatečně se vyjasnilo, že přátelství mezi oběma státy potrvá dále a že Belgie se nezříká šmahem ani svých mezinárodních povinností.

Belgický zahraniční ministr Spaak, na útoky některých zahraničních listů, že Belgie nedodrží své smlouvy, prohlásil, že jsou bezpodstatné. — „Ujišťujeme, že loyálně své závazky dodržíme, ale musí nám býti umožněno, abychom si při dodržení jich v plném rozsahu zajistili svoji obranu a bezpečnost. Nechceme pěstovat jen politiku výhradně belgickou, nýbrž chceme spolupracovat na zachování světového míru.

Jedno ovšem už zůstává jisté, totiž, že myšlenka kolektivní bezpečnosti byla podminována na novém úseku a že osud připravovaného mezistátního jednání o nové Locarno se stává ještě pochybnějším.

Krajané!

Každý z Vás dobře ví, jaký význam má v národním životě československé menšiny v Polsku Česká matice a její školství. Zvláště sedmitřídní školy v Lucku, v Rovně a ve Zdolbunově strhují zájem o značné pochopení krajanů, což dokumentuje každoroční vzrůst žactva na těchto školách.

Avšak vydržování všech 12 matičních škol vyžaduje celých 34.000,— zlotých, které správa Matice pro nedostatek stálých příjmů musí shánět na různých místech.

Hlavním a nejdůležitějším příjmem Matice jsou dary a příspěvky našich krajanů, pro něž vydržuje, staví a zvelebuje vlastní školy. Protože dary ze zábav a příspěvky příležitostné nestačí, vyžádala si Matice povolení od vojevodského úřadu k uspořádání sbírky.

„TÝDEN MATICE"

ve dnech 27. října až 2. listopadu 1936 a to ve prospěch matičního školství.

Krajané, obracíme se na Vás a předpokládáme Vám upřímnou prosbu. Otevřte svou obětavou ruku až k Vám přijdou sběratelé s listinami a podle svědomí svého a štědrostí své přispějte Matici na to, co dělá pro Vás, na matiční školství. Každý groš jest účelně použit aby co nejvíce přispěl vychovat naše dětí a povznést naši menšinu. Pan vyslanec Dr. Slávik byl při návštěvě překvapen výsledky naší práce a jeho opravdová uznání dokazovala, že oběti Vaše a naše práce nebyla marná. Nechceme ustrnout a pro udržování a zdokonalování našich škol potřebujeme Vaší pomocné ruky, o kterou Vás prosíme".

Všech nás, Čechoslováků je na Volyni na 40 000. Kdyby každá rodina přispěla tolik zlotých, kolik má členů, jak snadná a lehká práce by byla školy udržet. Bohužel, ne všichni krajané jsou tak majetní, aby mohli platit za každého člena rodiny a proto apelujeme na zámožnější, aby své příspěvky zvýšili a tím nahradili to, co od chudých požadovat nemůžem.

Krajané, teď už jsou poměry lepší, teď už se přispívá snaze a proto jsme přesvědčeni, že každý splní svou národní povinnost na 100 proc. Co dáváte, je pro Vás, pro Vaše děti a pro jejich lepší život. Za to Vám vaše Česká matice školská vyslovuje poděkování a šlechetným dárcům projevuje povinnou úctu.

Správa Matice školská
v Polsku.

Vzácná návštěva pana splnomocněného ministra J. Slavíka u krajanů na Volyni.

Reportáž z Lucka.

Milé překvapila nenadalá zpráva, že přijede náš pán vyslanec. To bude dobré, ale co se dá připravit za dva dny k uvítání? Jen žádné úzkosti. Něco se vymyslí, něco oplachné, něco omodí a něco dotáhne a už to je. Kdyby pan vyslanec přijel o půl hodiny dříve jistě by při uvítání učitelský sbor chyběl, a byl by přistižen na žebřících, oknách a na jevišti jak racionelně dodělává cosi k parádě. Na štěstí mělo auto defekt a jeho zpoždění přišlo vhod i těm, kteří čekali u dobrého piva a ještě lepší debatě, i těm, kteří dobíhali a odbíhali se ustrojit. Bez hluku se vyhoupla aerodynamická pohádka pod deštník žárovky a z ní vystoupil černý úsměvavý pán, který všem na uvítanou stiskl ruku a rozehřál srdce Po několika přátelských větách a dotazech rozloučil se s vítajícími a odešel se svou milou a veselou náladou do bytu pana Malinského v doprovodu hostitele, pana předsedy Mesnera a desítek vděčných pohledů těch, jimž svou návštěvou připravil svátek. Jistě, že panu vyslanci v pohostinném prostředí a domácí zábavě i v nestrojené atmosfeře jím způsobené líbilo, že po večeři prý setrval v přátelském hovoru. Druhého dne bylo určeno uvítání a akademie ve skole na devátou hodinu. Přesně v devět vstoupil a byl uvítán učitelstvem ve školní budově, přesně v devět byli v sále jen děti a tři dospělí. Zatím co se pan vyslanec zapisoval do pamětní knihy, prohlížel třídy a kancelář Matice, zatím co telefonoval na vojvodství a konferoval s členy výboru, scházeli se pomaln krajané, takže při vstupu a počátku akademie byl sál zaplněn a během programu se naplnil úplně. Vítáme Vás, zahřmělo v ústrety a ještě než pan vyslanec usedl, vpadly národní hymny zazpívané procítěně a s důrazem. Teď přišla nejpěknější chvíle, kdy dvě malé šohajky s velkou kyticí sestupovaly po schůdkách z jeviště a podávaly ji panu vyslanci. Vrátily se na jeviště a již začal maličký šohaj svůj dětský, milý a vřelý projev uvitací, který mu vynesl objetí hosta a obdiv všech. Na to ne volený ale skutečný protektor a duše zdejšího Kola matičního pan J. Malínský přednesl svůj pádný a dokumenty i vyzralými úsudky vydlážděny projev, který postavil myšlenku, že čeští krajané přinesli na Volyň moderní kulturu hospodářskou a že jejich podníkání je průkopnické a příkladné. Pan vyslanec poděkoval za uvítání a ve svém dlouhém a uchvacujícím projevu vytýčil směrnice činnosti menšinové a povzbudil k další práci. I přes veliký počet tvoříme v Polsku maličký ostrůvek, který nechce a nesmí býti v bratrském státě překážkou jeho vývoje a pořádku. Porovnal množství a vyvodil požadavek naprosté loyality jako samozřejmý. Vzorem, výstrahou i vzpruhou nám bude naše vlast, která je a má býti vždy taková, abychom se za ní nemusili stydět. My, krajané, máme jíti za příkladem naši vlasti, abychom byli hodni jejího dobrého jména a její přízně. Do nové vlasti máme donášet to nejlepší a hledět pomáhat stavět a ne překážet, abychom si zasloužili pohostinství. Pan vyslanec potvrdil, že je vidět českou práci a české vesnice, že si zasloužíme uznání a že na krajany z Volyně může býti stará vlast hrdá. Po bouřlivém potlesku představil pan Malínský jednotlivé krajany panu vyslanci a po srdečných rozhovorech následoval program dětské produkce.

Začato básní „Slováček", v níž zaleknutého Slováčka vítají české kraje. Na to zazpívaly se trojhlasně a procítěné „Čechy krásné" a po nich báseň „České lány", která vyzývala k práci a byla úvodem k následujícímu sboru, opěvujícímu práci, jejímž šlechetným symbolem je tatíček, hrdina básně připojené. A protože k tatínkovi patří maminka, předvedly malá děvčátka v národních krojích s panenkami výstup „Malé mamičky", kterým uvedly veselý kousek programu. Báseň „Čeští muzikanti" vzbudila skočnou náladu pro milou a svižně podanou ukázku z České besedy. Národními tanci udržíme si češství jako národními písněmi a zůstaneme tak rozhodným Čechem, jakého nám představila recitace bujará a sebevědomá: „Jsem Čech." Podle písně ruských legionářů: „Spějme dál" jistě dosáhneme cíle. Staneme se veselými a nebojácnými Slováky jaké vlast potřebuje a jak o nich zpívá Bezruč v básni „Kyjov" předvedená 7. třídou jako voice-band. Tento československý patent poprvé zde ukázaný byl obecenstvem přijat velmi vděčně, stejně jako zvuková montáž vlaků s vyvoláváním, připojená pro rozveselení. Po produkci jsme se všichni s vzácným hostem vyfotografovali a naposled se s jeho srdečným pohledem rozloučili. Pan vyslanec odejel vykonat oficielní návštěvy u pany vojvody a pana starosty. Byly velmi přátelské, neboť se protáhly přes dvanáct. Hned po obědě dostavil se k panu vyslanci referent bezpečního oddělení p. Szeraus a nabídl svůj doprovod a ochranu při cestách po Volyni. Ještě oknem jsme zahlédli černou, elegantní, a moderní Škodu, o které jsme si myslili: „Škoda, že ta Škoda není moje Škoda!" a náš milý a přívětivý pan vyslanec Dr. J Slávik zmizel tak náhle jak se objevil, aby navštívil též druhé a ostatní. Doprovazel ho pan voj. referent, předseda p. Mesner a p. Zeman. Odejel a vnucuje se myšlenka zda nás zas navštíví a jak brzy. Navštívil nás

---

Besídka.

K. Jonáš.

Hlídač rozumu.

Povídka.

(Dokončení.)

„Zas už se s tím mazlíš?" zařval co chvíli nad nim hrubý, drtivý hlas dozorcův, „kopáš jako do perníku."

Šturma se na něho ohlédl a jedovatý zásvit zazářil mu v očích

„Co na mne tak koukáš, medvěde?" zahartusil Kryška a chytnuv ho klešťovitě za týl, stlačil mu hlavu k zemi.

Dvakrát, třikrát snesl Šturma takové ponížení, ale když poznovu jej dozorce takto sevřel, zapomněl rázem kožešník na své žebráctví a obrátiv se bleskurychle, ujal Kryšku v půli těla a než mu mohl v tom kdos zabrániti, shodil ho dolů, se strmé stráně. S roztaženýma rukama řítil se dozorce po slizké, zdupane travině; najednou však sklouzl, a ve velikých kozelcích, jakoby vymršťován divokou, neznámou silou, sletěl na rozsochatou skalinu, jež zubatými výběžky ježila se pod příkrým svahem. Strašlivý výkřik rozlehl se krajinou.

Šturma ihned si uvědomil, čeho se byl dopustil. Strach jej zachvátil. Obšlehnuv pohledem zaražené a nenadálým útokem omámené trhany, skrčil se a šílenými skoky prorazil jejich řady. Pádil ztřeštěně úžlabinou, až dostal se k lesíku, v jehož temnu zmizel.

Ale v tom byli už mu v patách trhani s hrozivě vztyčenými motykami a rýči. Vrazili v půlkruhu do lesa a za ohlušeného křiku pátrali po uprchlém násilníku. —

Za nedlouho našel ho kdosi skrčeného v husté křovině. Vítězný hlahol zavzněl pod klenbou rozložitých stromů. Hned několik těl vrhlo se na kožešníka a v minutě již vlékli ho za ruce i nohy z listnatého úkrytu.

Šturma chtěl se bránit. Ale sotva že zaškubl výbojně hrudí, děsný úder motykou dopadl na jeho žebra. Zapraštělo v něm a krev vychrstla mu prcudem ze zpěněných úst. A pak už pršela na něj rána za ranou — —

Posléze úplně bezvědomého a krví zalitého vzali jej trhani na ramena a nesli k horskému městečku.

— — — — — — — — — —

Teprve v ubohé nemocnici na chatrném loži přišel kožešník k sobě. Ale sotva že mohl opuchlý zrak zvednout a rozbitými ústy pohnout. Opatrovnice, jež stála u postele, shrbila se k němu a ptala se, zdali si něčeho přeje?

Přivřel víčka na znamení, že ano a pak těžce, s vysilující námahou zašeptal: „Kabát, můj kabát!"

Přinesla mu kabát, všecek poškubaný, a zablácený. Šturma se bolestně usmál a s nadlidským vzepětím nadnesl pravici do výše. Ukázal na podšívku.

Opatrovnice pochopila. „Máte tam něco zašitého, že ano?" ptala se ihned.

Přisvědčil.

pan vyslanec Girsa, pan vyslanec Maxa ale žádný nám nepřinesl tolik domácího tepla a ohně jako náš úsměvavý host. Jeho jednání, řeč a vystupování přímo elektrisovala rozšafnou náladou a sdílnosti a přichylností. Přinesl sebou baťoch důvěry a ne kasetu reservovaných vidliček a nožíků. Chodil, mluvil a jednal bez rukaviček a každému ruku podal a stiskl. Jeho řeč byla vřelá a přesvědčivá, jeho gesta sebevědomá a důstojná, jeho myšlenky prozíravé a jasné. Proto se tak napjatě poslouchal a proto ta snaha o přiblížení co největší. Je zajímavé proč a j k někteří lidé dovedou získat důvěru a srdce hned při prvém setkání. To je snad umění podmaňovat a kouzlo osobnosti. A pan vyslanec nás získal naráz. Přijel, zaujal a uchvátil. Do srdcí vsadil nám šeřík víry a do mozků přesvědčení, že my synové a dcery československé na Volyni jsme jejími průkopníky a že podle naší práce se posuzuje vlast stará, jejíž obraz budujeme ve vlasti nové Budujme jej co nejvěrněji a nej důkladněji a pak můžem býti hrdi na sebe, své dílo a původ. Za pohostinství a přičlenění setrváme ve věrnosti a oddanosti k bratrskému státu, jemuž chceme pomáhat a jehož hodnoty jako hodnoty své dovedem vytvářet i chránit.

—j-p-o—

Návštěva v Rovně.

Dne 9. tohoto měsíce navštívil naši menšinu v Rovně p. vyslanec dr Juraj Slávik.

Pan vyslanec přijel do Rovna v průvodu p. předsedy Č. M. Š. Mesnera, p. Zemana a p. referenta bezpieczeństwa z Lucka p. Szerause.

Pan vyslanec přijel o 6. hodině večerní do české školy, kde ho přivítaly dvě žákyně a podaly mu kytici; pak slova se ujal řídící učitel Vladimír Vlček a přivítal p. vyslance za menšinu.

Pan vyslanec v odpovědi na toto přivítání pronesl řeč v níž děkoval shromážděným za lásku k mateřskému jazyku a k svému původu. Zdůraznil, že národ československý může býti hrd na své menšiny v zahraničí, za jejich houževnatou práci, vzorné chování k nové vlasti a lásku k domovině. Dítkám pak vytkl směrnice pro život vybídnův je v následování v v šlepějích svých dědů a velkých mužů te míry co president Osvoboditel T. G. Masaryk a president Edvard Beneš. Cele menšině pak přál mnoho zdaru v úsilí o zachování svého jazyka a národnosti.

Po kratičkém rozhovoru s krajany odebral se k p. Josefu Novákovi na večeři, kam se dostavilo také několik našich krajanů. V milém rozhovoru (vážném i zábavném) čas rychle ubíhal a musili jsme se s p. vyslancem rozloučiti aby si mohl odpočinouti.

Dne 10. t, m. navštívil p. vyslanec ještě jednou školu, aby shledl dítky při vyučování a aby se mohl s nimi rozloučiti.

Po kratičké době odejel od nas do Kvasilova.

Děkujeme p. vyslanci za jeho návštěvu, bude pro nás posilou v těžkých chvílích a přejeme mu i sobě také, aby se v nás nezklamal a vždy mohl býti hrd na naši menšinu v Polsku.

Jiří Rebl.

Naše česká epopeje.

(K 28. říjnu.)

Hodonine, Hodonine,
Tvoje sláva nepomine!
zřím Tě v duchu v jasné záři,
zřím jak chasník s jarou tváři
dlí při výhni s mlatem v ruce,
jak do kovu dává prudce
perlíkem svým pádné rány,
až z něj srší na vše strany
jiskry, jako zlaté pruhy...
Kov obrácí na kovadle,
železo pak povychladlé
jak do výhně znovu vkládá...
a jak zas ta ruka mladá
vytrvale do něj buší...
Všecky city, celou duši
do své práce chasník vkládá,
vytrvale zkoumá, bádá,
zahřívá a znovu kove...
až kdy uzří tvary nové
na kovadle pode mlatem
pak na čele rozehřátem
setře pot a s jasnou tváři
oddechne si v výhně záři...
— — — — — — —
jak se z Tebe k Praze vine
cesta dlouhá, trnovitá.
Po té cestě, po té hrází
matka sama vyprovází
chasníka od kovadliny..
Na svá prsa on ji vine,
na shledanou rukou kyne...
Ubírá se cestou šírou,
s naději a pevnou vírou
za svým cilem, jejž zří v dáli,
jak se v temná mračna halí...
Jde ku cíli pevné, rázně,
nezná strachu, nezná bázně.
a jak kdysi při kovadle
doveď zahřát kovy zchladlé,
tak i nyní v světě šírem
zahřívá svou bytost dílem...
rozumem do vědy buší,
tvary nové dává duši,
svoji vůli zoceluje —
a jde přes překážky, sluje
k vytčenému svému cíli...
mohutní, roste a sílí...
dohání jej — ještě chvíli —
a již po svém cíli sahá...
Již jej těší mysl blahá,
že dokonal svého díla,
že hodina již odbyla,
že zvítěží svatá správa,
kterouž lidu v kruté seči
z ruk vyrvala šelma dravá...
Již zří drahou českon zemi
v řadě mezi státy všemi...
již zří jak se národ zvedá...

Rychle podšívku rozpárala a vyňala z ní sbalenou desítku. Byl to poslední zbytek celého jmění Šturmova; uschoval si bankovku tu pro onu dobu, až bude nejhůře — —

„A co za ni mám koupit?"

„Odevzdejte to Vondrové," slabikoval pomalu, ale přece jen zřetelně, „žila se mnou, teď je...

Rád by byl ještě něco dodal, ale dravý kašel jím zatřásl a křeč svinula ho do klubka.

Pak najednou ústa jeho zahrčela a tělo v smrtelném zápasu začlo se protahovati.

Byl konec. Tak zahynul hlídač svého rozumu, Jan Šturma, kožešník.

Dr. Přemysl Loučka:

Franta řemenář.

Šenkovna se otřásala smíchem. Starý mlynář Stejskal se rozpovídal a sypal z rukávu veselé plandačky jednu za druhou. Znal jich mnoho a jedna byla lepší než druhá, třebas některá byla hodně choulostivá. Ale pro strejce z horské vsi Orliček znamenalo to vždy veselý večer, když starý mlynář došel do hospody na besedu. Chodil opravdu jen na besedu, protože sám toho mnoho nevypil. Nejvýše kalíšek a jednou drštkovou polévku a při tom vydržel sedět celý večer. Šenkýř ho už znal a vždycky se přišel ptát: „Tak co, mlynáři, přišel jste na besedu, nebo si něco dáte?" Dnes taky mlynář přišel na skok, zalíbilo se mu a ani se nedal dlouho pobízet a začal povídat. Trochu přihrblý sedmdesátník, věčně v kožichu, s holí, zaprášeným kloboukem, za brýlemi mu jen očka svítila veselostí. Požádali jsme ho, aby nám vyprávěl o Frantovi řemenářovi. Trochu se zamlčel, opřel ruce o hůl mezi koleny a začal.

Tak vo tom Frantoj řemenářoj? To už je tuze dáuno co von byl živ. Mě to šechno vyprávěl můj děda, tak už to může bejt přes sto roků. Tak ten Franta řemenář byl z Jamnýho. Řemenář mu říkali proto, že von ďál řemeny, to bylo tenkrát takový řemeslo. To byl, jak se říká v Jamným, pořádnej štvanec. (Šprýmař.) Dyž se vyučil u svýho táty, tak jak to tenkrát bylo, musel jít na vandr... Milej Franta se sebral a šel. Chodil ňákej čas po vandru a taky se sešel s takoveima vandrovníma, tak chodili spolu. To se ví, mnoho peněz neměli a jednou, dyž už už jim málo zbejvalo, tak si za to koupili u pekaře čerstvej chleba a za vsí ho jedli na mezi. Dyž ho dojedli, tak přemejšleli, jak by si vopatřili ňaký peníze a při tom z drobků dáli takový kuličky. Franta pojdá tomu jednomu: „Víš co, ty di napřed a sedni si do prvuí hospody a dělej, že tě tůze bolej zuby. My přideme za tebou." Tak ten tovaryš se sebral a šel. V hospodě bylo plno lidí, tenkrát eště jezdili formani. Sed si za stůl a držel si tvář, že ho tůze bolej zuby. Za

jak zas klesá.., marně hledá!
— — — — — — — —
zase cíl svůj vidí v dálce...
neklesá však v zrádné válce —
zahřívá se v nové síly,
spěchá znovu k svému cíli.
— — — — — — —
Jde a jde po léta celá...
již i skráň se jeho bělá,
vrásky brzdí jeho tváře —
avšak v očích jasná záře
a jak skála pevná vůle
láme překážky a zvůle!..
— — — — — — —
Hle! již mizí mraky šedé...
Od východu jasná záře
šlehla po té černé chmáře —
kýžený cíl ozářila...
Znovu v duši nová víra,
a zas v těle síla..
Před zrakem tuž cíl se míhá...
dohání jej — již jej stihá..
již již vítězství je pevné!...
Avšak běda — mraky černe
stahují se od západu
věští bouři, věští zradu...
Děsná mračna v černém kouři,
s hukotem a hroznou bouři
nad nešťastnou zem se valí...
— znovu cíl se v temno halí..,
zanikla zas chvíle vhodná...
vpředu cesta neprůchodná
plná trní, plná klestů...
— — — — — — — —
V tom se náhle z mračen v cestu
poutníkovi orel řítí,
ze dvou hlav mu ohně svítí,
vzduch paráty svými trhá,
dravě na muže se vrhá...
a již po něm drápy hmatá
černá příšera ta klatá...
a již zoban otevřela
jako by jej po'knout chtěla...
— Avšak poutník v tuto chvíli
nezměřil s obludou síly,
uhnul s cesty svému vrahu...
a dal — na Matičku Prahu
spěl přes moře, přes Rus širou,
s nadějí a pevnou vírou,
že zas přijde vhodná chvíle...
že dosáhne svého cíle
až nad českou vlasti milou
povznese se vlastní sílou
nové české slunko zlaté...
to rozžené mraky klaté,
srazí šelmě obě hlavy,
kraj oblaží věncem slávy...
V jasu stane zlatá Praha
a k ní zase každá dráha
bude jasná, bude volná...
tehdy bude chvíle vhodná...
— — — — — — — —

(Pokračování.)

—o—

Kronika.

Návštěva ministrů v Gdyni.

Dne 18 t. m. přijeli do Gdyně ministři Kwiatkowski, Roman, Poniatowski, Ulrych, šest státních tajemníků, členově rozpočtového výboru sejmu i senátu. Cesta státníků má za účel obeznámení se s investičními potřebami města a přístavu.

Kanada se zajímá o polskou pšenici.

Obchodní a živnostenská komora v Poznani dostala tyto dny z Kanady dotaz o podmínkách dodávek pšenice z Polska do Kanady. Je to prvý dotaz na dodávky obilí z Polska, který od obnovení polského státu došel z Kanady.

Státní rozpočet v Československu.

Parlament bude projednávati státní rozpočet na rok 1937. Předložená osnova obsahuje úhrnné vydaje v částce 8.455 mil. Kč a úhrnné příjmy ve výši 8.456 mil. Kč. Proti rozpočtu minulému je proveden zvýšení v obcu položkách o 423 mil. Kč. Jako rozpočty předchozích let je i letošní v rovnováze a končí malým přebytkem. Není ovšem tajemstvím, že v minulých letech vždy byly rozpočtové předpoklady kříženy nepříznivými učinky obecné hospodářské deprese a že končily schodkem. Mimo to vždy se objevila potřeba mimořádných výdajů, jež stát obyčejně hradil z mimorozpočtových úvěrů. Tak státní dluh vzrostl na 46 784 mil. Kč. Letošní rozpočet ukazuje, že se považuje hospodářská krise opravdu za překonanou a očekává se postupné zlepšování.

Hospodářské počiny Jugoslavije.

Ministerskou radou byla schválena dohoda Jugoslavije s Rumunskem o stavbě železničního mostu přes Dunaj u Kladova a železnice z Kučeva k tomuto mostu.

Kancléř dr. Schuschnigg upevňuje své posice.

Kancléř dr. Schuschnigg pronesl 17. října řeč ve prospěch vlastenecké fronty. Její odznak bude rovnocenným znaku státnímu. Kancléř prosadí, aby Dollfussova hymna byla uznána za druhou státní hymnu. Pokud jde o evropskou úpravu měn — Rakousko devalvovat nebude a podobně si povede v zahraniční politice. Není snad třeba plebiscitu, ale tuto politiku bude si určovat rakousky lid sám.

Oholené hlavy.

Italští fašisté, aby neutralisovali své protivníky v pohnuté době svého pochodu na Řím, používali ricinového oleje. Španělští falangisté užívají jiného prostředku: holení! — Oholují hlavy mužům i ženám, obviněným z komunistické činnosti, a tak na př. toliko v samotné Mirandě oholili nejméně osm set hlav! — Kromě primitivního rázu této sankce, tato ma pro nacionalisty tu výhodu, že oholení, až do doby, pokud jim opětně nenarostou vlasy, neopouštějí své příbytky — kromě cesty do práce — a to jednak ze strachu před výsměchem, jednak ze strachu, aby na ulicích na sebe nepoutali pozornost nacionalistických vojínů. A tak, díky tomuto prostředku, je rázem po veškeré agitaci!

---

chvíli přišel Franta s tím druhým a dáli, jako že se neznaj. Dyž von tak tůze nařikal na zuby, pojdá Frant : „Počkej, já ti pomožu.“ A dal mu kus tý kuličky na zub. Vopraudu, za chvilku ho zub přestal bolet. Ty lidí co tam byli, se moc divili a aby jim ten lík prodal. Franta říkal, že prej ho má málo a že prej je drahej, jedna kulička že stojí zlatku. Tak jich tam prodal asi třícet a vydál na tom třícet zlatejch. Pak z toho zaplatili outratu a honem pryč.

Voni jim ty peníze ale dlouho nevydržaly. Přišel čas a neměli zas nic. Dou tak kolem velkýho statku a viděj tam ve dvoře krásnej kočár. Večer, dyž už se setmělo, tak se sebrali a kočár vodvezli do lesa. Druhej den šli vokolo a slyšali, jak ten sedlák nadává, a dyž již řek, že mu někdo ukrad kočár, tak že prej ho najdou a co že jim za to dá. Prej mezi sebou maj jednoho, kerej to umí vyčuchat. Tak jim slíbil ňáký peníze, voni toho jednoho přivázali na provázek a ten lez po zemi a čuchal jako pes. A vopravdu, ten kočár vyčuchal. Sedlák se tůze divil, ale peníze jim dal a byl rád, že má kočár zpátky.

Dyž už měl Franta toho vandru dost tak se zas vrátil zpátky do Jamnýho, aby tam přeuzal řemeslo. Von to ale byl chytrej člověk a štvanec, ak se patří. Eště potom ďál v Jamným pěkný kousky T tam byla ňáká baba a ta vylizovala voči. Dyž někomu něco padlo do voda, tak vona mu to voko vylízla. Franta jednou šel po Jamným a viděl, že má tu babu potkat. Tak si voko honem zamazal slepičincem a držel si ho rukama a zle naříkal, jak bolí voko. Baba, jak to viděla, hned k němu a že mu to voko vylízne. Franta, to se ví, byl chytrej. Tlačil se porád do tmy, aby mu baba na voko neviděla. Sotva mu to voko vylízla, už začala řvát: „I ty sakramenckej pacholku, dyť ty tam máš...!

Von dycky hodně dlouho do noci svítil a čet knihy. Von byl na tu dobu hodně zdělanej, depak tenkrát, to eště lidí věřili na čarodějnice, na duchy a na strašidla. Von se tomu dycky smál a ta baba ze steku vo něm říkala, že čaruje. Milej Franta, jak to uslyšál, tak prej, že jo, dycky v pátek večer čaruje. Bába si hned uminila, že to musí mít jistý. Franta v pátek přikryl vokna; přes bidlo u kamen hodil tráunici cípama dolů, sed si pod ní na stoličku, vedle sebe dal hroudu másla a plnej krajáč mlíka a ďál, jako že dojí tu tráunici do hrnce. Baba ďála, jako že se ho chce na něco voptat a šla k němu do chalupy. Jak tak voteuřela dveře, kouká — a von Franta dojí tráunici! Zůstala stát jako solnej sloup, a Franta na ní začal křičet: „Zatracená babo, teď si mi ty kouzla zkazila!“ Baba leťala po celým Jamným a křičela, že Franta řemenářů čaruje. A měla z toho potom hanbu.

Smích se rozlehl šenkovnou a starý mlynář se spokojeně pochechtával, a když smích trochu ustal, zeptal se nás: „A vo tom teďa Jozoj to neznáte?“ A už načal novou.

—o—

Úspěchy povstaleckého vojska.

Rozhlasová úřední zpráva oznamuje, že v úseku aragonském kolona, operující u Sierra Alcubierre, uvedla ve zmatek soustřeďující se vládní vojsko, které mělo více než 60 mrtvých. — V úseku u Toleda kolona, operující na sever od města, napadla tábor nepřátel, kteří ztratili 80 mrtvých. V úseku madridském obsadili národní obce Valmojado a Casarubio. Vojsko u Varely zmařilo soustřeďování nepřítele, který ztratil 150 mrtvých, 260 raněných, 300 pušek a 5 kulometů. — V úseku u Malagy povstalecké letectvo bombardovano nepřátelské letiště v okolí města a zničilo pět letadel. Kromě toho byla sestřelena tři vládní letadla na frontě u Talavery, dvě na frontě u Cordoby a jedno u Malagy.

Před navázáním styků mezi UAS a Vatikánem.

Středem diplomatického zájmu v hlavním městě Spojených států je příjezd vatikánského státního tajemníka, kardinála Pacelliho, do New Yorku. Ve Washingtoně se soudí, že tato návštěva bude příležitostí k novému poloúřednímu rozvinutí otázky zastoupení Spojených států u Svaté stolice. Diplomatické styky Washingtonu se Svatou stolicí jsou přerušeny od roku 1868. Počet katolíků ve Spojených státech je okrouhle 21 milionů. V mnohých amerických kruzích, zvláště mezi demokraty se soudí, že by bylo prospěšné navázati znovu styty s papežem, které udržují všechny ostatní země kromě Sovětského svazu. Také mnozí Američané, kteří sledují se sympatiemi protikomunistickou kampaň Německa, raději by následovali na této cestě papeže, a proto pokládají za první úkol, aby Vatikán byl oficiálně uznán americkou vládou.

Australii se již vede dobře.

V Australii snížila vláda již po čtvrté daně. Je to následek hospodářského vzestupu. Za poslední čtyři leta stouply vývozní ceny, hlavně cena vlny, téměř o 45 proc Také cena pšenice je letos o 26 proc. vyšší než v roce 1932. Nezaměstnanost klesla s 30 proc. na 12.5 proc. Zvláštní pokrok učinila země ve vývoze cukru. Příklad Švédska a Australie ukazuje že nejlépe se vede těm zemím, ve kterých se ponechává podnikatelům volnost

Nepokoje a srážky mezi Mohamedány a Hindy.

Nepokoje a srážky mezi Mohamedány a Hindy vyžádaly si v posledních dnech v Bombayi celkem 38 obětí na lidských životech; kromě toho bylo asi 360 osob raněno.

Po poměrně klidné noci začaly znovu nepokoje v Bombayi. Několik obchodů bylo vypleněno a staly se pokusy zapáliti chrámy a mohamedánské mešity. Zatím co policie zatlačovala střelbou zástup Hindů, kteří se pokoušeli zapáliti mohamedánskou mešitu, podařilo se mohamedánům zapálit hindusky chrám.

Ženská hlídka.

Na slovíčko!

Nejsmrtelnější a nejostřejší zbraní na světě je drobný, ilusorní pojem, vzduchový otřes, bublinka, která beze stopy mizí — slovíčko.

Dovede uzdravit, zabít, obšťasnit anebo přivést k šílenství. Někde jediné vyslovené slovo by znamenalo vyjasnění bolestného, temného nedorozumění a možná štěstí a spokojenost několika lidí. Jinde jedno ošklivé, lživé slovo uvede v činnost strašný, těžký stroj klepů a pomluv a zničí na mnoho dní, někdy na dobro klid a radost několika lidí, přetrhá svazky, zabije chuť k životu, okrade o radost a důvěru. Jediné slovo nám někdy ukáže nepřekročitelnou propast, která nás dělí od člověka zdánlivě blízkého. Jindy, hloupé malé slovíčko ujasní jak duševně blízký a pochopitelný je nám člověk na oko cizí. Chytře pronesená, včas vyslovená lichotka to často vyhraje nad hlubokým, ale němým citem. Bezúčelné, ostré slovo chvilkového rozmaru nás připraví o člověka, který mohl pro nás nesmírně mnoho znamenat. Maličké „ano“ neb „ne“ dovede změnit celý život, dovede udělat z člověka ztraceného zoufalce anebo ho vyvést na vrchol blaženosti. Nechápavé, nepromyšlené mateřské nebo otcovské „nesmíš“ může zkazit dítě a nespravedlivé „musíš“ zničit život.

Ó ano, zbraně, které se třeba obávat, s kterou nutno zacházet pečlivě a moudře — je hloupé malé slovíčko.

—cf—

Různé zprávy.

Letecký závod Paříž—Indočína—Paříž, po celý letošní rok připravovaný Aero-

chtěla zatajiti. Pane barone, netoužíte po mém přátelství, toužíte po něčem jiném a právě to mě uráží. Vaše narážka, že jsem bývala v Paříži veselejší, než se přiznávám, prozrazuje váš úmysl. Klamete se sám domněnkou, že netoužíte po ničem, co by bylo nečestno, jak pro vás, tak, a to hlavně, pro mne. Nejsem přítelkyně milkování a raději z domova odejdu, než bych unikala vašim nástrahám. Urazila-li jsem vás, laskavě odpusťte. Bráním se pouze.“

Teď se baron Artur zarděl a nutě se do kyselého úsměvu, nervósně popotahoval svůj knírek.

„Nejste opravdu přítelkyní velkých poklon,“ řekl sarkasticky. „Přesvědčovat vás, že se mýlíte, bylo by, jak pozoruji, marno. Doufám však, že nebudete vždy tak kousavě útočnou, jako dnes. Jen tolik vám mohu říci na rozchodnou, že nemám vroucnějšího přání nad to, abych se stal vaším přítelem.“

Ustoupil jí s cesty a smeknuv, mlčky se uklonil a odcházel. Stála chvíli rozechvěná, nevědouc, co má dělati. Ozvala se v ní výčitka, že snad byla příliš příkrá a že Artura urazila. Ale hned vědomí, že konala, co jí její čest kázala, vzepřelo se v ní a vrátilo jí sebevědomí. Vzdorně zvedla hlavu a rychle šla k zámku, aby udělala, oč ji otec žádal.

živ jsa na venku bez dámské společnosti, pocítí občas žhavou touhu po nějakém dobrodružství, jež se vymyká všednosti. Tohle roz košné stvoření, které žilo léta v Paříži, ví více o světě než se přiznává. Dojista se svými družkami navštěvovala veselé zábavy v Montmartské čtvrti, měla své známosti, milence. Její rty nejsou dosud dosti olíbané, neodkvetla dosud na výsluní lačné lásky a může poskytnouti několik chvil, při kterých se s pobaví. Měl již svůj vkus a chtěl-li se k některému děvčeti snížiti, musilo míti hodně mnoho půvabů a přitažlivosti. Milada ho vzpružila při prvním setkání a její nynější odpor shledával zcela přirozený, ano, snad by se mu dokonce znechutila, kdyby projevila radost nad pozorností, kterou jí prokazuje.

„Užíváte hned příliš silných výrazů,“ odporoval, usmívaje se jaksi škodolibě a jeho oči svítily tajenou touhou. „K utrpení je potřebí mnoho, k tomu nedostačí hloupý klep.“

„Pan baron soudí podle sebe, protože je sám ušetřen zlomyslnosti veřejnosti a svým postavením a bohatstvím je nezávislý na tom, co o něm lidé soudí. Ale já jsem chuda, moji rodiče jsou také chudí a jak jste se ráčil přesvědčit, mají nepřátel dosti, kteří pasou po každé příležitosti, aby se na nich pomstili. Na to vše by měl pan baron pamatovati a

Clubem de France ve spojení s franc. ministerstvem letectví, bude vrcholným podnikem francouzských křídel, slibujícím podati vynikající výkony na trati úctyhodné délky. Z Paříže přes Marseille, Athény, Bejrut, Bagdad, Karači a Kalkutu směřuje trať až do Saigonu, srdce francouzské Indočíny, načež letadla vyrazí opět k zpátečnímu letu. Soutěž slučuje závod rychlostní i handicapový a sleduje trať, kterou dnes prolétávají francouzské dopravní aviony. Předpis: letadlo vícemotorové, radiová stanice, tři muži posádky. Vítězný pilot obdrží 850.000 franků. Druhá cena obnáší 550.000 fr., třetí 400.000 fr., i další ceny „pro útěchu“ jsou rovněž svojí výší neobvyklé u srovnání s jinými kontinentálními závody. Nenastanou-li nějaké příliš silné poruchy povětrnostní na trati, bude dodrženo datum startu 25. t. m.

Nový Domov pro čsl. zahr. v Praze.

Akce „Našim na Volyni“ a Krajanská péče o zahraničí s Kuratoriem Domova čs. zahraniční mládeže uspořádaly 20. září dva pozoruhodné podniky v Clam-Gallasové paláci v Praze. První bylo o 10. hod. dop. slavnostní zahájení Výstavy „Naše zahraničí“ ve stycích s Krajanskou péčí a dr. Karasem, kde slavnostní projev přednesl p. J. Hošťalek, předseda spolku „Komenský“, a na téma: Potřebujeme zahraničí — zahraničí potřebuje nás. — O 11. hod. následovalo slavnostní otevření a posvěcení Domova čs zahraniční mládeže, jehož protektorem byl ministr Dr. Jan Šrámek. Účastníky slavnosti uvítal pěkně předneseným proslovem chovanec „Domova“ J. Příhoda z Jakšice v Jugoslavii. Po zazpívání sboru „Otče náš“ provedl posvěcení Domova a promluvil vdp. major dr. K. Forst, předseda Kuratoria „Domova“. O účelu a významu „Domova“ promluvil pak ještě dr. Fr. Karas, místopředseda a p. J. Dušek, tajemník Kuratoria „Domova“. Při obou slavnostech účinkoval pěvecký sbor Sdružení řecko-katolické mládeže v Praze.

Výstava byla otevřena od 20. do 28. září. Byl tam snesen zajímavý materiál, hlavně ze života krajanů v Polsku, v Rumunsku v Bulharsku, v Jugoslavii a v Rakousku, který opět jednou důrazně připomněl naší veřejnosti význam a potřeby našeho zahraničí. — Domov čs. zahraniční mladeže, umístěný v zadním traktu Clam-Gallasova paláce, má poskytnouti aspoň 20 mladým lidem ze zahraničí možnost, aby se mohli v Praze vzdělávat a připravovat na budoucí práci mezi svými v cizině. Již nyní našlo v Domově útulek 14 hochů z Jugoslavie, z Rumunska a z Polska.

Podzemní vily.

Architekt Alan D ly staví, jako první stavitel světa, podzemní domy, bezpečné za války. Myslí, že příště budou lidé bydlet pod povrchem země, při čemž se nemusí vzdáti ani vzduchu, ani slunečního světla. První luxusní podzemí vila, bezpečná proti bombám a plynům. byla již postavena pro jednoho anglického milionáře v Herford hiru. Stála ovšem v daném případě 30.000 liber šterlinků. Jeho „krtčí zámek“, hluboko pod zemí, má čtyři stopy silné zdi ze železobetonu, 4 obytné místnosti a 4 koupelny, ložnice a pokoje pro služebnictvo. Celý byt je ozařován okny umělým sluncem Podzemní obyvatelé mají i pěknou vyhlídku, umělou i přirozenou, a to pomocí periskopu, maskovaného krásným vodotryskem. Mimo to je před podzemními okny zřízena umělá krajina. Nad domem je zahrada se stromy, lukami a tennisovým hřištěm, z nichž vedou dvěma tunely příchody do domu. Mimo to je v něm i nádherná zimní zahrada a sportovní hala. Architekt dostává již teď celou řadu objednávek. Jeden dům v „občanském provedení“ bude stát 2.000 liber.

Největší vodní stavba v dějinách lidstva.

Poslední číslo amerického časopisu „Industrial news“ přináší zajímavé podrobnosti o největší vodní st vbě v dějinách lidstva. Je to konál dlouhý 520 km, pro přivádění vody z řeky Colocado k 13 pobřežním městům Pacifiku. (Mezi nimi je i Los Angeles,

CENY OBILÍ.

Záznam 20.X. soukromého obchodu—zač kupuje.

Žito	zl. 15.50	za 100 kg
Pšenice	„ 21.60	„
Ječmen	„ 20.50	„
Oves	„ 14.75	„
Hrečka	„ .—	„
Proso	„ .—	„
Řepák	„ 33.50	„
Hrách	„ .—	„
Fasole	„ 21.00	„
Mák	„ 83.00	„
Jetel	„ 90.00	

78.

doufám, že bude pamatovati.“

Vztyčila se a dívala se naň takovým, téměř velitelským pohledem, že bezděčně ucouvl.

„Ve vašich slovech je mnoho pravdy,“ doznával, hledaje v hlavě nové důvody, „nepřete však, že mám dosti prostředků, zameziti jakékoliv klepy.“

„Na čas ano, ale pouze na čas. Potom by bylo dvojnásob zle. A kdybych se všemu tomu vyhnula, moje niterné přesvědčení, můj názor o cti nepřipouští, abych se s panem baronem o samotě bavila. Přeje-li si pan baron se mnou hovořiti, bývám téměř celý den v zelinářské zahradě nebo u skleníků, bývá tam otec a dělníci a před těmi ráda budu panu baronovi k službám.“

„Slečno Milado, jste přepjatá, a to vám nesluší,“ řekl prudce. „Hádám, že jste bývala v Paříži veselejší a neodháněla každého mladého muže, jenž se s vámi chtěl pobaviti.“

Sotva slova svá pronesl, viděl, že Milada zbledla, oči přimhouřila a změřivši ho pohrdavým pohledem, otočila se a rychle se vracela. V témž okamžiku pochopil, že ji smrtelně urazil a že jim pohrdá. Zvláštní úzkost, aby s takovým nízkým názorem o něm neodcházela, zmocnila se celého jeho nitra. Několika kroky ji dohonil a dotknuv

79.

se její ruky, donutil ji, aby se zastavila.

„Můžete-li, promiňte,“ žádal zdvořile. „Je mi hanba, že jsem svá slova pronesl a lituji toho vřele, že jsem vám způsobil bolest. To nebylo úmyslem mým a velice těžce bych nesl, kdybyste se o mně něčeho takového domýšlela.“

„Proč mne tedy vyhledáváte a znepokojujete?“, ptala se chvějícími se rty.

„Protože se mi líbíte, protože celá vaše bytost připadá mi ku podivu milá a žádoucí. Což nemohu býti vaším přítelem?“

„Bohatý šlechtic a zahradníkova dcera nemohou žádného přátelství uzavříti,“ pravila velmi vážně. „Byla jsem ve světě a naučila jsem se míti oči otevřené.“

„Nemyslete si, že všecko, co za správné považujete, opravdu správným je. Nejsem tak úzkoprsý, abych se díval na nešlechtice jaksi s patra.“

„Věřím vám i nevěřím. I kdybyste snad byl jiných názorů, než kruhy ve kterých žijete, poměry vás donutí, abyste neopouštěl okruh, do něhož patříte.“

„Nikdo nemá práva mi poroučeti a nedám si také od nikoho poroučeti,“ pronesl honosně.

„Nebudu se s vámi příti a protože trváte na svém, chci vám ještě něco říci, co jsem

San Marina a Compton.) Voda v řece Colorado se nadržuje betonovou přehradou, vysokou 320 stop (97.6 m) a přečerpává se do kanálu, jehož dno je asi 167 m nad pladinou nadržené vody. Přečerpávací stanice jsou pro další trati kanálu ještě tři a budou zásobovány elektrickým proudem ze známé Hooverovy přehrady. Po stavbě kanálu bylo nutno zříditi úplně nové silnice v délce 238 km. Kanál pro přívod vody má dno 6.1 m široké, a svahy ve sklonu 1:1½. Jak dno, tak svahy jsou obloženy železobetonovou deskou. Kanál protíná tunely celou řadu hor, vysokých až 1200 m. Celková délka tunelů je 146 5 km, tedy asi 28 proc. celkové délky kanálu. Nejdelší tunel je San Jaeinto, dlouhý 21 km. V délce 90 km se vede voda potrubím betonovým. Denně se buda dodávati 1 bilion gallonů vody (1 gallon = 3.78 l) Při této stavbě bude zaměstnáno 10000 lidí a bude trvat 6 let Provedení stavby převzalo 22 podnikatelů. (Podle čísla „Zpráv veřejné služby technické“)

Projekt obrovského letounu ve Spojených státech.

Americká společnost „Douglas Aircraft Corporation“ zabývá se úmyslem postaviti pozemní letoun, dvakrát tak veliký jako „China Clipper“, který létá mezi Amerikou a Asií, přes Tíchý oceán. Financování stavby prototypu nového letounu vzaly na sebe spojené společnosti „United Air Lines“ a „Pan American Airways“. Letoun ponese 40 cestujících, bude vážiti 50 tun, bude tažen 4 motory, každý o síle 1.000 ks. Doufá se, že první zkušební lety budou podniknuty již na jaře 1937. r. S použitím pouze 60 proc. síly motorů bude se letoun moci vznésti až na kraj stratosféry a letět zde rychlostí 360 km za hodinu. Konstruktéři před pokládají, že záloha síly letouna bude taková, že i za nepříznivého počasí, hlavně proti vanoucímu větru, bude míti možnost dodržeti letový řád přesně jako železnice. V případě úspěšného výsledku zkoušek bude objednáno 60 kusů letounů tohoto typu za celkovou částku 12 mil. liber (35 mil. zl.).

Z Chmelného trhu.

Chmel.

Žatec, dne 16. října 1936.

Nepřetržitá čilá poptávka po žateckém chmeli potrvala i v uplynulém týdnu, i když denní obraty v důsledku menších ze zásob chmele nebyly tak značné jako předcházející týden. Na venkově v rukou pěstitelů odhaduje se dnes již jen 20.000 centů, nejvýše 25.000 centů chmele letošní sklizně. Kupovalo se jak pro cizinu, tak pro domácí pivovary. Ceny prima chmelů se opětně zvýšily a nynější cenový rámec při nezměněné pevné tendenci pohybuje se v rozpjetí

Kč. 800. — až 1.225. — za 50 kg.

V posledních dnech byly hledány hlavně prima chmele a pak levnější zboží

Veřejná známkovna chmele v Žatci ověřila a vyexpedovala dodnes 65.000 centů á 50 kg žateckého chmele sklizně 1936.

Také v cizích státech chmelařských pokračoval rychle výkup. V Německu u pěstitelů se nenachází již ani 10.000 centů, jak oznamují tamní zprávy. Z Polska se hlásí, že sklizeň chmele na Volyni je z 80 proc. vyprodána. Ceny tam rovněž zpevnily a pohybují se od 45 zl. do 150 zl. za 50 kg.

Český odbor Jednoty chmelařské v Žatci.

Adresa redakce a administrace: Kwasilów na Wołyniu. Tiskne a vydává Vydavatelství a tiskárna „Hlas Volyně“ spol. s r. o. Odpovědný redaktor V. Perný. Roční předplatné 10 zl., čtvrtletně — 3 zl. Do zahraničí o 5 zl. ročně více. Cena inserátu: vel. 1/12 zadních stránek 6 zl. za jednou. V předu o 50% dráže. Při delší inserci značná sleva.